

ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК

СЛУЖБЕНИ ЛИСТ МИНИСТАРСТВА УНУТРАШЊИХ ДЕЛА

(ВЛАСНИК МИНИСТАРСТВО УНУТРАШЊИХ ДЕЛА)

„ПОЛИЦИЈСКИ ГЛАСНИК“ излази једанпут, а према потреби и више пута недељно. ПРЕТПЛАТА СЕ ПОЛАЖЕ У НАПРЕД, И ТО НАЈМАЊЕ ЗА ПОЛА ГОДИНЕ, КОД СВИЈУ ПОЛИЦИЈСКИХ ВЛАСТИ, И ИЗНОСИ: 20 ДИНАРА НА ГОДИНУ ЗА ДРЖАВНА И ОПШТИНСКА НАДЛЕШТВА, А ЗА СВЕ ДРУГЕ ПРЕТПЛАТНИКЕ У ОПШТЕ 12 ДИНАРА ГОДИШЊЕ. ИНОСТРАНСТВО: ГОДИШЊЕ 24, ПОЛУГОДИШЊЕ 12 ДИНАРА У ЗЛАТУ. ПОЈЕДИНИ БРОЈЕВИ „ПОЛИЦИЈСКОГ ГЛАСНИКА“ НЕ ПРОДАЈУ СЕ. РУКОПИСИ СЕ НЕ ВРАЋАЈУ

СЛУЖБЕНИ ДЕО

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се др. Бранку Затлоукалу, контрактуралном лекару среза трнавског, уважи оставка, коју је поднео на државну службу.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела 26. марта 1913. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се др. Милан Крстић, лекар среза космајског округа београдског, на основу § 69 тачке 2 закона о чиновницима грађанског реда, стави у стање покоја с пензијом, која му према годинама службе припада.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 28. марта 1913. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, постављен је:

за полицијског писара друге класе Управе вароши Београда Драгишу Ст. Видаковића, — који је Указом од 14. децембра 1912. год. стављен на расположење Врховној Команди и разрешен од дужности полицијског писара Управе вароши Београда.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 28. марта 1913. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Радмило Стојановић, полицијски писар треће класе управе вароши Београда, на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда, отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 28. марта 1913. год. у Београду.

Указом Његовог Величанства Краља Петра I, на предлог Министра Унутрашњих Дела, а по саслушању Министарског Савета, решено је:

да се Светолик М. Кнежевић, полицијски писар треће класе начелства округа врањског, — који је Указом од 15. јануара ове године стављен на расположење Врховној Команди и разрешен од дужности полицијског писара начелства округа врањског, — на основу § 76. закона о чиновницима грађанског реда отпусти из државне службе.

Из канцеларије Министарства Унутрашњих Дела, 28. марта 1913. год. у Београду.

СТРУЧНИ ДЕО

ЗАДРУЖНО НАСЛЕДНО ПРАВО

ПО

ГРАЂАНСКОМ ЗАКОНИКУ КРАЉЕВИНЕ СРБИЈЕ

(НАСТАВАК)

Какво је и колико сада то издржање? Док је удова у задрузи, она ће продужити, у погледу свога издржања, онај живот који је водила и пре смрти свога мужа, а то је живот којим живе и остале удате жене у задрузи: ми смо већ казали да, у том погледу, влада једнакост међу

онима који живе у кући задружној. Без обзира, дакле, на то, колики је део по којнога удовичинога мужа у имаовини задружној, она ће добијати у задрузи животне потребе и намирнице као и друге задружне жене: онако исто као што и величина дела који један задругар има у заједничким добрима нема утицаја на количину његовога трошка у задружној кући. Док здруга постоји, задружно имање се сматра, у овом обзиру, као власништво задружне целине и не води се рачуна о томе колико коме од задругара у том имању припада: сва лица у задрузи, и мушка и женска, раде у корист задруге према својим физичким и умним моћима, добијајући, за то, онолико колико им задруга може да да.

Осим права на издржавање, удовица у задрузи има још једно право, а то је право на удомљење. Само, питање је-ово: на кога пада терет удомљења, да ли на целу задругу или на онај део задружнога имања на коме удовица има ужитак? Да приметимо, најпре, да, код инокосне куће, удовица нема права на удомљење из заоставштине мужевљеве. Ова солуција, да удовица нема права на удомљење, оснива се, мислимо, нарочито на тој консидарацији да, ако је и морално и правично да удовица ужива имање онога чија је жена била и чије име још носи, не би било ни једно ни друго да се удовица преудаје, да напушта име и успомену свога мужа на рачун и помоћу онога што јој је он као ужитак оставио.

Ми мислимо да терет удомљења удове пада на целу задругу а не на део њеног мужа у задружној имаовини, онако исто као што и њено издржавање пада на задругу а не на заоставштину мужа јој. Најпре по §-у 524. Грађ. Зак., задруга је дужна удовици и удомити, а, затим, било би, као што смо мало час видели, неморално да се удовици даје удомљење из заоставштине њеног мужа. У кратко, положај удовице у задрузи је исти као и положај девојке: и једну и другу има задруга да издржава и удоми. Отуда, задруга не би, од наследника мужа удовичинога, могла тражити никакву накнаду за удомљење удовице, као што се ни ова не би могла,

за своје удомљење, обратити томе наследнику већ целој задрузи.¹⁾

Законодавац говори нарочито о удомљењу удовице стога што је његова намера била да се задруга постара да се удовица, разуме се ако је у годинама да се још преудати може, удомли, а та намера објашњава се и самим моралним обзирима. Да приметимо да на удомљење удовица има право и онда, ако се је она фактички преудала, само ако није из задруге опремљена. О томе има и једна одлука Опште седнице Касационога Суда од 2. Јануара 1890., бр. 4829.²⁾ Разуме се да само она удова има право на удомљење која има и право на издржање, а то је удова чији је муж био члан дотичне задруге, који је, дакле, не само био са осталим задругарима сродник и са њима заједно живео, већ који је, осим тога, имао и удела у задружној имаовини.

Овде се поставља сада ово питање: какве је гаранције дао законодавац удови и девојкама за њихово право издржања и удомљења?

Да узмемо прво случај удовице која, по §. 523. Грађ. Зак., има на заоставштини свога мужа удовички ужитак. Прво питање које се ту поставља ово је: да ли удовица у задрузи, у колико је реч о њеном ужитку, има право деобе, онако исто као и удовица у инкосној кући за коју §. 414. Грађ. Зак. вели да има право оделити се, ако се не би могла сложити на уживању мужевљевих добара са децом мушком или женском, или са родитељима његовим или браћом и сестрама?

Код овога питања мишљења су подељена. По нашим писцима, а на име по А. Јовановићу³⁾ и А. Ђорђевићу,⁴⁾ удова у задрузи нема право одвојити онај део мужевљеве заоставштине на којем она има право удовичкога ужитка. А на примедбу да право удовичкога ужитка може бити илузорно, ако јој се деоба не допусти, за случај да задругари њој чине

живот у задрузи немогућним, Г. А. Јовановић одговара да се тада удови мора признати право на издржавање у новцу из задруге. Само, додаје Г. Јовановић, пошто удова у задрузи, и поред удовичкога ужитка, има за дужност да у задрузи ради, то би се, у таквом случају, удовичко издржање морало свести, помоћу всштачке оцене, због тога што задруга губи услед одласка удове из задруге која, на тај начин неће у задрузи више привређивати. Г. Јовановић наводи у смислу мишљења да удова нема права на деобу задруге и једну пресуду Ваљевскога Првостеп. Суда од 23. Октобра 1872. год. бр. 24.642., којом је удова добила право на издржавање у новцу ван задруге пошто је доказан био рђав живот између ње и задругара, а деца су и даље остала на делу очевине.

Противно овом мишљењу да удова нема права на деобу имамо једну одлуку опште седнице Касационога Суда од 17. Децембра 1894. год. (бр. 9.979.), наведена код Г. А. Јовановића, у поменутој књизи (стр. 104. и 105.) којом је удови признато право на деобу, и на основу том допуштено јој да једну половину дела умрлога задругара, њенога мужа, издвоји како би на њој могла вршити своје право ужитка, а друга половина остала је у задрузи ради издржања малолетнога детета, наследника. Дакле удова је овде добила деобом право ужитка у природи а не у новцу.

Живојин М. Перић.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

О ИСТУПИМА

ОД

Д-Р ТОМЕ ЖИВАНОВИЋА

(НАСТАВАК)

3. Ако би слуга непослушан или иначе рђавог владања био, или би се с укућанима свађао, газду, газдарицу и остале вређао и псовао, или би чељад домаћу повратностима којекаквим учио, или би руку на господара и газдарицу дигао, у колико то не би прелазило у ред других већма казнимих дела¹⁾.

а) Радња се састоји дакле у рђавом владању, свађању с укућанима, вређање газде, газдарице и осталих укућана, учењу домаће чељади повратностима или дизању руке на газду или газдарицу од стране слуге.

б) Ако би се која од наведених радњи појављивала према околностима као какво кривично дело, онда би иступ из § 355. т. 3. био консумиран овим кривичним делом, т. ј. постојало би само ово кривично дело. Иступ из § 355. т. 3. налазио би се дакле према њему у односу супсидиаритета (§ 355. т. 3. у колико то не прелазило у ред других већма казних дела²⁾). Тако вређање је увек теже кривично дело, била увреда преступна или иступна, те га је законодавац само услед непажње увео у § 355. т. 3.

в) Кривац. — В. IV 2.

г) У свима овим случајевима, вели се у § 352. ал. 3, која се односи на сва три иступа из овог §, стоји господару на вољи таквог слугу по издржаној казни опет к себи узети или отпустити³⁾.

VIII. Исту из 457 к. з. — „Газда, који слугу свог за петнаест дана, од како га је погодио, полицијској власти не пријави, да се казни, вели се у овом §, у новцу од три до шест цванцика.

1. Радња се састоји дакле у непријави слуге полицијској власти у року од петнаест дана, од како га је погодио.

а) Пријава треба наравно да је учињена код надлежне полицијске власти.

б) Рок од петнаест дана почиње, да тече од дана, кад је слуга ступио у службу, а не од дана, кад је уговор закључен, јер према чл. 9. Правила о односима слугу и њихових газда од 22. септембра 1904. год. обавеза на пријаву почиње тек од дана ступања у службу.

Према чл. 17. прав. о односима слугу и газда, слуга је дужан, да достави власти за непријаву. За ово недостављање прописана је иста казна као и против газде за непријаву слуге.

2. Овај иступ је свршен, чим је протекло рок од петнаест дана. Он дакле није трајно кривично дело. Према томе и рок застарелости почиње одмах да тече⁴⁾.

3. Кривац. В. IV 2.

IX. § 356 а к, з. — Овај § гласи: „Што год је у предвиђеним параграфима о слуги казано, разуме се и о женским, које службе⁵⁾“. В. V. 1.

X. Исту из 456 б к, з. — „Ближа одређења, вели се у овом §, и све оне мере, које нису предвиђене овим законом или у колико би се потребно, да се гачније боље и савршеније уреде у опште односи и служба слугу, слушкиња и њихових газда, као и оних, који буду као посредници стално и иначе набављали слуге и слушкиње, прописале Министар Унутрашњих Дела.

Кривице учињене против ових правила, казниће се до 30 дана затвора или 150 динара⁶⁾.

Ово је дакле један бланкетни параграф. Истип, за које је у њему прописана казна, и који су у њему наговештени у најопштијим цртама, предвиђени су у Правилима о односима слугу и њихових газда од 22. септембра 1904. год. издатим од Министра Унутрашњих Дела на основу §-а 356 б к, з. Ти су иступи:

¹⁾ К. С. 1910. Бр. 1461 узима погрешно, да је овај иступ трајно кривично дело („Истипна кривица из § 356, вели К. С. ту, на име кад газда слугу за петнаест дана од пријема у службу не униште, на и после тога све дан по дан пропушта то учинити, јесте трајна кривица“). За то је погрешно и његово мишљење о почетку рока застарелости, на име: „да застарелост за дело из § 356 к. з. почиње тећи од дана, кад је газда слугу отпустио, ако га дотле није никако уписао; а ако га је уписао, али по протеклу прописнога рока, онда застарелост почиње од дана таквог оцањења уписа“. В. Урошевић 364.

²⁾ „Овом параграфу, вели Петич (856), дало је повода, што су се неки, кад их је власт ухватила да мање по стајајем пропису, не уписују, изговарати почели, да закон само о слугама говори, а не и о слушкињама“.

¹⁾ У овом смислу и одлука Опште седнице Касационог Суда од 11. Јануара 1890. год., Бр. 4829/89., забележена код Г. Никетића, *op. cit.*, стр. 336.

²⁾ Онако је ова одлука забележена код А. Јовановића, *op. cit.*, стр. 92., прим. под 1., док, међутим, код Г. Никетића, *op. cit.*, стр. 336., имамо овакву забелешку: „Право које удовица има по §. 525. Грађ. Зак. законска је обавеза задруге, и на задрузи лежи терет доказивања испуњења те обавезе, кад се њено испуњење оспорава. — О. о. б. Октобра, 1889. год., Бр. 3698. — О. о. с. 11. јануара, 1890. год., Бр. 4829/89.“

³⁾ *Историјски развитак српске задруге*, стр. 92. и 104. „Објашњење §. 414. Грађ. Зак. од 6. Јула 1853. В. № 539 (Збор. III. 54), вели А. Јовановић (*op. cit.*, стр. 104.), ваља схватити тако: да удова у задрузи има права на уживање мужевљевог дела подједнако са његовим законом наследницима, али не и право на деобу тог дела за своје издржање. Кад би се то право признало задружним удовама, била би потписана смртна пресуда нашим задругама“.

⁴⁾ *Наследно право*, стр. 133.: „Удовица није власна сама тражити деобу задружне имовине ради остављања дела мужевљевог те да она сама њиме управља и ужива га. То би било очигледно противно јасној тежњи законодавчевој да задружно имање одржи увек у заједници. Из те тежње законодавац крати у самим задругарима, суопственицима задружног имања, да се због мало важних узрока (н. пр. заваде) деле (в. законодав. решење 22. јуна 1846. г. В. № 270. испод §. 492.). Следствено много мање допушта удовици да деобу задруге тражи“.

Чл. 13: „... Ако се утврди, да је неко намерно упропастио исправу, што је у њој била рђава оцена ранијих газда, онда ће се у њу уносити и ти податци, црпећи их из регистра, поред казне, која се изриче у смислу чл. 31 ових правила“.

Чл. 18: „Ко наговара слугу да не ступа у погођену службу, казни ће се по овим Правилима... Али ако ову кривицу учини посредник за набављање слугу и службе, поред казне осудиће се на губитак кауције у корист санитетског фонда и забраниће му се радња посредничка“.

3. Чл. 26: „Кад се слуга намерно понаша тако, да би газду натерао, да га пре времена отпусти, по тужби и оцени околности казниће се по овим Правилима“.

4. Чл. 27: „Ако би се сазнало, да женска у кући, где служи, прима мушка лица и с овима блуд проводи, казниће се по тач. 6 § 362 Казн. Законика; а ако прима љубазника или ако у опште слуга прима у кућу друга лица, било мушка било женска, без знања и одобрења газде казниће се по овим Правилима“.

5. Чл. 30: „Слуга је дужан, да све своје исправе брижљиво чува. Ко по уговору или исправи мрља, брише, цена, казниће се по овим Правилима, у колико које лице не би за учињено дело одговарало по тач. 4 § 342 Казн. Законика“.

а) У § 342 т. 4 прописана је казна за мрљање, брисање и кварење у исправи од стране „бећара“, т.ј. слугу. Према томе по Правилима на основу чл. 30 имају се казнити само женске, а од слугу само они, који врше оне радње по уговору а не по служитељској исправи, пошто се у т. 4 § 342 говори о мрљању и т. д. *служитељска исправа*.

б) Потребно је наравно и овде као и за иступ из § 342 т. 4, да преиначавање у исправи није толико, да се појављује као фалсификовање из § 150 зл. 2 к. з.

6. Чл. 31: „Ко своје исправе с рђавим сведоџбама намерно уништи или склони, казниће се по овим Правилима; а ако је намерно дата рђава сведоџба, млађи се може користити правом, које му даје чл. 42 ових Правила“.

7. Чл. 34: „Ниједан газда не може држати слугу у служби без исправе и пореске књижице, и биће кажњен, ако у овом случају није поступио по чл. 4, 9 и 13 ових Правила“.

9. Чл. 42: „Биће кажњен и дужан накнадити штету у висини једномесечне плате газда, који намерно да слуги рђаву сведоџбу“.

9. Чл. 43: „Ако је престанак уговора на основу закона и ових Правила, па газда неће свом слуги да да отпуст и исправе, власт ће га поред казне принудити, да исправе преда, а сама ће у исправи или на уговору записати: колико је времена служио, и узрок, са кога отпуст она издаје“.

У чл. 44 прописана је казна предвиђена у § 356 б к. з. „Ко се огреши, вели се ту, о ова Правила, казниће се по § 356 б Казн. Зак. до тридесет дана затвора или новчано до сто педесет динара.“

За остале иступе у овим Правилима има се казнити по одговарајућим одредбама Казненог Законика, на које код тих иступа упућују Правила.

Код свију горе поменутих иступа наравно није потребна *виност* за појам кривца.

(НАСТАВИТЕ СЕ)

ПОУЧНО-ЗАБАВНИ ДЕО

ЗАМКЕ

ОД

Мориса Леблана

(СВРШЕТАК)

Они се обојица повукоше и изађоше из замка.

Пред капијом Лупен дозва чувара.

— Ви можете затворити пријатељу, а ако будемо потребни г. Дорсеју, нека нас одмах позове.

Два часа избише на цркви у Мопертису. Црни облаци иза којих се тренутно појављивао месец, гомилали су се на хоризонту.

Оба човека пређоше једну стотину корака.

Већ су дошли до села, кад Лупен ухвати за руку свога помагача.

Па!

— Шта је? упита доктор.

— Ако су моји рачуни тачни, и ако се не преварим од почетка до краја у овој аџери, проговори пригушено Лупен, онда ове ће ноћи госпођица Дорсеј бити убијена.

— Шта кажете, пренеражено, упита доктор, ... па зашто смо овде долазили.

Једино зато да злочинац, који из прикрајка прати сваки наш покрет, не промени свој план, воћ да га изврши не онда кад он хоће, већ кад ја одредим.

— Ми ћемо се дакле вратити у замак?

— Да, али сваки засебно.

— И то одмах, зар не?

Слушајте ме докторе, рече Лупен озбиљно, и не губимо времена у празном разговору. Пре свега морамо заварати свој траг. Зато идите право кући и не појављујте се све док не будете сигурни, да на вас нико не мотри. Онда пођите лево дуж зида око замка, све до малих врата од воћњака. Ево вам и кључ. Кад на црквеном сату откуца једанаести час, отворите их полако и упутите се право ка тераси иза замка. Пети прозор рђаво се затвара, ви имате само да прескочите балкон. Кад доспете до собе госпођице Дорсеј, забравите врата и не мичите се.

Дакле, разумете ли, не мичите се ни једно ни друго, па ма шта се догодило.

Приметио сам да госпођица Дорсеј оставља ошкринут прозор на својој соби за тоалету, јел'те?

— Да, на то сам је ја навикао.

— Тим ће се путем увући злочинац.

— А, ви?

— И ја ћу истим путем доћи.

— Ви знате који је тај бедник?

Лупен се замисли па онда одговори:

— Не... не знам... али ћу брзо сазнати. Само вас праклињем да будете хладнокрвни, без покрета и без речи, ма шта да се деси.

— Обећавам вам.

— И још нешто више, дајте ми часну реч.

— Дајем вам часну реч.

Доктор оде. Лупен се попе на једну оближњу узвишицу одакле је могао видети прозоре на првом и другом спрату замка. Већина је била осветљена.

Чекао је прилично дуго. Једна по једна се светлост гасила. Тада се упути у противном правцу од докторова пута т. ј. пође десно дуж зида, до групе дрвећа, где је у очи тог дана био сакрио свој мотосикл.

Изаби 11 часова. Он срачуна време, које је доктору требало да пређе воћњак и уђе у замак.

— Дакле, рече он, са ове стране је све у реду. Сад пази Лупене. Непријатељ неће оклевати да одигра свој последњи адут, до врага, ја морам бити ту.

Он и овога пута привуче грану помоћу канапа, дохвати се зида и попе се на дрво. У том тренутку ослушну. Учини му се да нешто шушну. И збиља он угледа једну сенку, која се кретала доле испод њега на тридесет метара даљине.

— Врага, рече он, пропао сам, непријатељ је спремио ударац. Један месечев се зрак појави. Лупен јасно виде да човек нишани. Хтео је да скочи на земљу и окрете се. У том моменту чу пуцањ, осети удар у груди, огсова гњевно, и скотрља се са гране на грану као мртав.

* * *

Међутим доктор Герул по упуству Лупона, прескочи ивицу петог прозора и упути се полако, на врховима прстију првом спрату. Кад дође пред Жанину собу закуца тихо три пута уђе и закључа врата.

— Лези, на твоју постељу, рече, полако младој девојци, која се није свлачила те вечери. Мораш се претварати да спаваш. Брр... овде није топло. Прозор од твоје собе за тоалету је отворен, је ли?

— Хоћете ли да...

— Не, остави, изгледа да ће се неко увући туда.

— Неко, да се увуче? запитала Жана дрхтајући.

— Да, без сваке сумње.

— Али на кога то сумњате.

— Не знам. Изгледа ми да је неко сакривен у замку или у парку.

— Ох, како се бојим.

— Не бој се. Дечко који те чува изгледа доста јак и ради само кад је сигуран у успех. Он мора да је негде на стражи у дворишту.

Доктор угаси светлост приђе прозору и подиже завесу; широки украс који је окружавао први спрат дозволи му да види само мали удаљен део авлије; врати се и седе крај постеље.

У очекивању им прође време необично споро и мучно, часови су изгледали страховито дуги. Сат је у селу избијао, али они су били толико занесени, ослушкивањем и најмањег ноћнег шума, да су једва приметили откуцавање.

Са напрегнутим нервима непрекидно су очекивали.

— Да ли чујеш? упита доктор.

— Ох, јесте, јесте, рече Жана и седе на постељу.

— Лези... Лези одговори у истом моменту доктор, ево га долази.

Тих шум чу се напољу под прозором, затим неко неодређено шушкање, за које се није могло тачно знати одакле долази. Њима се учини као да се суседни прозор јаче отвори, јер хладан ваздух нагло у собу уђе.

Најаад било је јасно да је неког било у близини.

Доктор, чија рука мало задрхта, стеже леворвер, али се не покрену с места, јер се сети јасне наредбе Лупенове, но ипак зато поколоба се да ли да учини обратно. У соби је био потпуно мрак и он није могао видети где је непријатељ, али је осећао његово присуство. Пратио је његове невидљиве покрете, његов нечујан ход по тепиху и није више сумњао да је већ ту.

Непријатељ стаде, у то је био сигуран, стаде на 5 корачаји од постеље, непокретан, неодлучан, као да је тражио да својим оштрим погледом пробије кроз померчину.

Рука Жане, која је била у докторовој руци, сва у хладном зноју, дрхтала је.

Својом другом руком доктор јако стеже леворвер и запе ороз. Ма да је дао реч ипак се више није устезао: чим би непријатељ додирнуо врх од постеље, он би опалио.

Непријатељ коракну и опет стаде. Та тишина је била страшна, та напрегнутост ослушкивања ова два бића у мраку ужасна.

Ко ли се то прикрадао тихо у позној ноћи? Ко је то био? Каква је страшна мржња гонила против ове младе девојке и зашто је то чинио?

И ако су били престрављени ипак су само једну мисао имали: да виде, да познају истину, да скину образину са лица непријатељевог.

Он опет коракну и не помаче се. Чинило им се да се његова силуета одртава још црња у мраку и да се његова рука диже по мало.

Прође један минут; па још један.

На једанпут иза силуете даље у десно чу се брз шум... Светлост јака, изненада осветли немилосрдно, неочекивано, непријатеља.

Жана ужаснута узвикну; јер изнад себе угледа човека с ножем у руци и то њен отац.

У исти мах готово, чим светлости нестане, чу се пуцањ... Доктор је опалио.

— До ђавола! не пуцајте узвикну Лупен. И дохвати доктора који се гушио, па га стеже за руку.

— Јесте ли видели... Јесте ли видели... побеже.

— Оставте га нека бежи... то је још најбоље.

Лупен отвори поново свој електрични фењер, отрча у собу за тоалету, уверио се да је злочинца нестало и врати се мирно у собу где запали лампу.

Жана је онесвешћена лежала на својој постељи.

Доктор згрчен у својој наслоњачи пуштао је неартикулисане гласове.

— Погледајте, рече Лупен, и насмеја се, повратите се, све је свршено, нема више ништа.

— Молим вас докторе, госпођица Дорсеј је болесна, помогните јој.

И без једне речи више, Лупен се упути у собу за тоалету, пређе на балкон, где нађе једне наслоњене мердевине, брзо се спусти помоћу њих и прегледа зид. На двадасет корачаји даље удари на пречагу од лествица на која се успе и дође до собе господина Дорсеја. Соба је била празна.

— Одлично, рече он. Непријатељ је проценио ситуацију као опасну и побегао је. Вероватно да је и врата барикадирао, заиста... Тако је дакле наш болесник дању мучио овог ваљаног доктора, а ноћу се потпуно сигуран дизао, утврђивао лествице на балкону и припремао мале замке.

Овај Дорсеј није баш тако глуп.

Затим скиде браву и упути се у Жанину собу. Доктор баш тада изађе и одведе га у мали салон.

Она спава, не узнемиравајмо је. Потрес је био и сувише јак, биће јој потребно доста времена да се опорави.

Лупен узне чашу воде и испи је. Затим седе и рече тихо.

— Ех, до сутра ће све већ проћи.

— Шта кажете?

— Кажем да ће до сутра све проћи.

— А зашто?

— Јер ми се чини да госпођица Дорсеј није имала велике наклоности према своме оцу.

— Све једно! Помислите само... отац који хоће да убије своје дете! Отац који већ 6 месеци покушава 4, 5, 6 пута да изведе свој зликовачки план. Зар се тиме не убија и душа мање осетљива од Жанине? Каква одвратна успомена.

— Она ће заборавити.

Тако што се не заборавља.

— Заборавиће она то докторе из врло простог разлога...

— Па реците зашто?

— Она није кћи г. Дорсеја.

— Како?

— Понављам вам да она није кћи тог бедника.

— Шта кажете? Г. Дорсеј.

— Г. Дорсеј је само њен очух. Она се родила одмах по смрти свога правог оца. Мајка Жанина удала се потом за рођака свога првог мужа, који је имао исто име, и после те своје удаје, убрзо умре. Она остави Жану г. Дорсеју да је он чува и васпитава. Г. Дорсеј одведе је прво у иностранство, а после купи овај замак. Па како га нико овде није познавао он представи дете као своју кћер. Чак ни она сама није знала шта је у истини.

* * *

Доктор је изгледао збуњен и преплашен.

— Јесте ли у све то сигурни.

— Цео сам један дан провео у трачању по Паризу и општинама, у прегледању венчаних протокола и крштеница. Испитивао сам два бележника и прочитао сва акта. Као што видите свака је сумња искључена.

— Али то не објашњава злочин, или још боље низ злочина.

— Одмах у почетку, од првог часа, кад сам се умешао у ову аферу једна ми је реченица госпођице Дорсеј показала пут, којим сам требео поћи. „Било ми је већ 5 година, кад ми је мајка умрла, а од тог доба има већ 16 година“. Госпођица Дорсеј требала је дакле да узме 21 год. т. ј. ускоро би постала пунолетна. Одмах сам у томе видео једну важну околност. Пунолетство је доба када се предају рачуни. У каквом се положају налазила Жана као законита наследница своје мајке. Разуме се да нисам ни момента помишљао на оца. Пре свега, немогуће је и замислити тако шта, а затим и комедија коју је изигравао г. Дорсеј као одузет у постељи, болестан... спречавало ме је да на њега сумњам.

Све је било тако добро смишљено, да сам чак рачунао и њега као злочиначку жртву. Али да ли је било у њиховој породици особе, која је радила да њих нестане? Мој пут у Париз показао ми је истину. Жана је имала од своје мајке велико наследство, од чега је живео и њен очух. Идућег месеца требао је, да се по позиву натаревом у Паризу саставе породични савет.

Истина би тада изашла на видело, а то би била пропаст за г. Дорсеја.

— Он није дакле склонιο новац на страну?

— Јесте, али је имао велике губитке у несрећним шпекулацијама.

— Али му зацело Жана не би ускратила да и даље живи од њеног новца.

— Има једна ствар коју ви не знате г. докторе, а за коју сам ја тек дознао кад сам прочитао оно исцепано писмо. Госпођица Дорсеј воли брата своје пријатељице Марселине из Версаља, а г. Дорсеј том браку противи се из познатих разлога. Она дакле мора да чека на пунолетство, да би се могла удати.

— Заиста, рече доктор, то би била пропаст за г. Дорсеја.

— Јесте пропаст и ја то понављам: Једини је излаз, који му остаје смрт његове пасторке, јер он је њен најближи наследник.

— Да али под условом да га не осумњиче за убиство.

— Наравно, и зато је он припремио низ несрећних случајева, да би смрт изгледала нехотична. И стога сам ја замолио, да бих убрзао рад, да је одлазак Жане неопходан.

И од тада није било више могуће да овај назови болесник лута, ни по парку или по ходницима, и да спрема ударац, који је тако дуго припремао. Сад је требало радити и то одмах без спремања,

руке наоружаном руком. Нисам сумњао да се неће на такав корак одлучити, па се тако и десило.

— Он се није дакле бојао?

— Од мене јесте. Он је предвидео да ћу се ја вратити ове ноћи, те је и стражарно на месту где сам ја већ једном прескочио зид.

— Па!

— Па, рече Лупен, смејући се, добио сам метак право у груди... или још боље мој бележник је добио метак, пазите ево рупе... Тада сам се скотрљао с дрвета као мртав. Кад је видео да се ослободио свог једног супарника, упути се замку, око кога се читавих два часа шуњао. Онда се одлучио, узео мердевине и наслонио уз прозор. Сад сам имао само да идем за њим.

Доктор се замисли и рече:

— Ви сте га могли и раније задржати. Зашто сте га пустили да се пење. Све је то било грубо и некорисно за Жану...

Било је неопходно потребно! Никад госпођица Дорсеј не би могла претпоставити истину. Требала је да види лице свога убице. Чим се пробуди рећи ћете јој у каквом је положају брзо ће оздравити, будите уверени.

— А г. Дорсеј.

— Ви ће те објаснити његов изостанак, како налазите за најбоље... да је отпутовао... моментално нервно поремећен. И будите сигурни да ће брзо заборавити.

— Да збиља... имате право. Ви сте све ово извели са необичном вештином и Жана вам дугује за свој живот. Она вам је већ и сама благодарна. Од своје стране желео бих да вам помогнем ако вам је у чему потребна моја услуга.

Лупен се захвали, поздрави госпођицу Жану и журно изађе.

М. М. Ј.

ВИДОКОВИ МЕМОАРИ

(НАСТАВАК)

Дакле, Хото ми је био под руком, оставио ми само да се ослободим од његова три саучесника. Знао сам где ћу их похватити, поведем два агента из Главне Управе и у име закона дођем понова код Бариол. „Ах, рече ми она, кад сам те угледала да вучеш те гаће овамо предосећала сам да није на добро. Чиме могу послужити господу? додаде она обраћајући се агентима; морате нешто узети; да видимо ваш укус: малу флашу? ону пријатељску?“ И једнако говорећи она се саже да тражи по орману и извуче из разних ствари једну позлаћену флашу у којој је била скупоцена течност. „Морала сам да сакријем, јер са овим девојкама... Човек је зажаљење кад ради са женама... Све се заричем да предам радњу... Благо онима који имају од чега да живе!... Погледајте ја немам чим да купим једну фотељу... Ево ова само ради реда... пикетије... виде јој се кости.

— А да! ваша фотеља, има лепу косу, вири из ње чекутина, па изломљене ноге,

рече једна млада девојка, која, кад ми уђосмо спаваше наслоњена на сто у дну сале.

— А то си ти мала Реал; нисам те спазила; шта кажеш ти?

— Кажем да је ваша фотеља као Сибилина трножна столица.

— Тако је, тако је, та је фотеља трножна, али не морам казивати другом; поправићемо је. Оди, оди Фифина, има овде један за тебе.

— Ви сте баш добри, госпођо.

— Само не мојте казивати другима.

Чаше се напунуше, по површини коњака ухватише се два реда искрица.

— А, ово је красно, примети Фифина.

— Дакле, господо, нећете ваљда ово оставити за калуђере? Помучимо се, и ја ћу с вама, у ваше здравље синови! Сетите се да данас јесмо сутра нисмо; ах, лсно је то бити са пријатељима у друштву и слози! Само ме мучи што се на крају мора умрети и ако човек има толико непријатности у животу; нема тренутка да о томе не мислим. Главни је бити поштен, а после можемо ићи дигнуте главе! Нек нас не мами оно што није наше! Уостаом ја могу умрети кад хоћу: не може ми се пребацити ни за кога... Него, шта вас доводи у ово доба. децо? Због мојих девојака није; оне су мирне; ето вам пример (показујући на Фифину) ви сте њу узнемирили... Збиља Жиле, шта учини са Емилијом?

— Причаћу ти доцније, а сад нам дај свећу.

— Кладим се да тражиш Кафена? О, то ће ми мало лакнути, ја те уверавам; он живи о трошку девојака.

— Он је бич божји за жене, прихвати Фифина.

— Од њега нема никакве вајде; погледај на табли његов трошак и зараду његове жене. Она не може само за њега довољно да заради. Нека се Париз ослободи па ма их све позатварали!

Г-ђа Бариол хтела ме одвести у собу за ручавање, али како сам и ја знао пут, захвалим јој се на љубазности. „Друга врата, рече ми она, кључ је изнад врата“. Нисам погрешно; уђем и саопштим Кафену да је мој затвореник.

— Е, а шта има? рече Кафен будући се; Како? ти си ме, Жиле, упеглао?

— Не, пријатељу, нисам ја врач; да те није неко издао не бих ти квариио сан.

— Увек ти имаш изговор; али не прима се више то.

— Како хоћеш, твоја ствар, али ако је истина оно што се говори, онда си тачно рекао: отићи ћеш у казнени завод.

— Е? веруј и ни хладну воду! никад ти нећеш бити сит.

— Баш хоћеш да погодиш? Слушај, немам ја разлога да те хапсим; нисам ја врач кажем ти, и да није казано да сте кради олово на булевару Сен-Мартен, где вас је опазио стражар, не бих ти ја правио посету. Да ли ти је сад јасно? Од вас четворице, колико вас је било, један је признао; погоди који; ако га именујеш рећи ћу ти: тај је.

Кафен размишљаше за тренутак затим подигнув мало главу, рече: „слушај, Жиле, видим да међу нама има један

пас који је проказао, води ме комесару и ја ћу признати. Нитков је тај који продаје своје другове, нарочито кад је и сам шатров љеват! Ти си нешто друго, ти си постао цивил по нужди; ја сам сигуран да би се ти, кад би ти испало за руком да *гешиш* што добро, захвалио полицији.“

— Готово тако је, пријатељу; да сам знао ово што знам не бих био тамо, али свршено је, натраг се не може.

— Куда ћеш да ме водиш?

— У полицијску станицу на тргу Шатле и ако си се решио да признаш зваћу комесара.

— Да, зови га, хоћу да оптужим онога лупежа, Хото-а, јер нико нас други није проказао но он.

Комесар дође, Кафен му признаде дело, али не заборави да и Хотоа оптрети; означи га чак за својега јединог саучесника. Види се да није хтео одати све, а и друга два пријатеља показали су се тако исто љубазни: изненађење у кревету и испитани посебице нису се могли одбранити, али Хото је био једини кога су оптуживали за своју несрећу. И поред толике њихове племенитости овај отмени трио послат је на галије заједно са Хотоом. Хото је данас у казненом заводу где вероватно пази да се не сети појединости свога занимљивага хапшења.

Емилија Симоне пушетена је из хапсе после неких шест сати. Кад су је пустили она је била у пола обамрла од пића, које је била попила; не чујаше више, не говораше, не виђаше и не беше запамтила ништа од свега што је било; а чим дође к себи оне затражи свог љубавника, и кад јој једна друга рече, тај је у Тврђави, она узвикну: Несрећник! шта му је требало да иде да тражи олово по крововима; зар крај мене није имао све што му треба? Отада сирота Емилија поста неутешна и опијаше се сваки дан; чим изјутра окуси у вече је мртва пијана. Страшно дејство љубави и ракије, љубоморе и вина!

Ова крађа дала ми је прилику да насликам врло мрске слике, али оне су само непотпуне скице грозне стварности од којих ће нас власт, која треба да је заштитник културних људи, ослободити онда кад она буде хтела. Трпети да бездана покварености, где народ пропада телесно и душевно, буду стално отворена, значи убијати морал, значи срамотити природу, значи злочин према човечанству. Нека нико не каже да су ове стране у Мемоарима разуздане, јер оне нису прозе Петронове¹⁾ које распаљују машту и стварају ново присталице покварености! Ја сам описао поквареност не да је препоручим него да је сваки омрзне; ко би могао прочитати ову главу која слика пропадање последње врсте, а да се не згрози?!

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

¹⁾ Римски писац за време Нерона.

ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА

Суд општине Љубићке актом № 167. од 30. јануара ове године упутио је овакво питање:

Општински суд је пресудом казнио извесна лица због иступне кривиче из треће части кривичнога закона. Општински суд је био образован од председника општинског и два одборника, пошто су кметови оба села, која састављају општину, на војној дужности, и пошто је општински одбор довео одлуку, коју је одобрила и надзорна државна власт, да одборници заступају одсутне кметове. По жалби заинтересованих лица првостепени суд је поништио пресуду општинског суда, што овај није био како треба састављен. Пита се: да ли је посматрање првостепеног суда правилно, и шта треба радити?

Одговор:

За заступање у дужности кметова важи, према члану 120. закона о општинама, ред предвиђен чланом 38. истог закона, а овај пак законски пропис наређује, да кмета може заступати у дужности одборник, кога одреди општински одбор. Али у члану 88. закона о општинама предвиђено је да општински суд чине: председник, два кмета и деловођа, а да се на случај препреке или потребе само један кмет може заменити одборником. — Према томе правилно је посматрање првостепеног суда, кад је пресуду по жалби поништио, јер је у суду поред председника и деловође морао бити још један кмет и један одборник. — Кметове у дужности могу у опште заступати, без ограничења, одборници, али што се тиче судске дужности кметова, ту се мора увек подешавати тако, да само један кмет у суду буде заступљен одборником, кад то потреба захте. — Општински председник би требао, да издејствује, да се један кмет ослободи војне обавезе, како би општински суд могао радити, а дотле да се у погледу суђења помогне надлежношћу државне полицијске власти за извиђање и суђење иступних кривича, и да се помогне применом прописа из § 17. а. и 17. б. грађанског судског поступка.

* * *

Суд сеоске општине обреновачке актом № 464. од 20. марта ове године упутио је овакво питање:

У прошлој години пресудом протског првостепеног суда кажњени су председник општинског суда и општински деловођа новчаним казнама од педесет динара у корист државне касе због застарелости једног предмета, који им је нашао срески начелник, кад је вршио ревизију у општини. Пита се: с погледом на указ од 8. фебруара ове године о помиловању, да ли су опроштене казне председнику и деловођи, или их треба да изврши општински суд обуставом плата?

Одговор:

Сва лица, која су осуђена по извршним пресудама првостепених и ви-

ших судова по кривичном закону на затвор до једне године дана или на новчану казну до три стотине динара због дела, које се казнио по званичној дужности, ослобођена су од казне путем Највише Милости указом од 8. фебруара ове године.

Пошто су поменути председник и деловођа осуђени пресудом првостепеног суда на казну од педесет динара, то би се помиловање на њих могло односити само тада, ако су кажњени због кога дела из кривичнога законика, а не из дела из закона о општинама. Према томе треба се из пресуде судске уверити, да ли је суд казне изрекао по кривичном закону или по закону о општинама, на извршење пресуде по кривичној части напустити само у првом случају. Ако казна није опроштена, онда треба видети, да није случајно застарела, јер према члану 167. н. закона о општинама дела, која се по овоме закону не казне више од шест месеци затвора или новчано више од пет стотина динара, застаревају за шест месеци а сва остала застаревају за годину дана; ово законско наређење треба довести у везу са прописом из § 79. кривичног закона, по коме пресуда, односно казна, застарева за оно исто време, које је предвиђено за застарелост дела. — Али општински суд при своме раду по овоме предмету извршења казне треба да обрати пажњу на надлежност власти за извршење казни, јер она власт која је надлежна за извршење судске пресуде, којом су кажњени председник и деловођа општински, надлежна је и за расправу питања, која стоје у вези са извршењем казне, а та су питања и ова: да ли је казна опроштена путем Највише Милости, и, да ли је казна застарела. Општински суд треба дакле да види, да ли је он надлежан за извршење ових казни, пошто § 286. законика о кривичном судском поступку наређује, да сваку пресуду, којом се ко осуђује, чим постане извршна, суд пошаље полицијској власти са налогом, да је полицијска власт у свему изврши. За наплату новчане казне из плате осуђених лица полицијска власт може да пише дотичној благајни, да плату обустави, али тиме није пренето само извршење казне на ту благајну, односно на надлежство, чија је благајна. Према томе општински суд треба ствар да проучи, па да се не упушта у решавање онога предмета, за који он не би био надлежан.

* * *

Деловођа општине средњо-речке упутио је актом од 3. марта ове године овакво питање:

Једно лице је у прошлој години купило извесну количину сена и један део куповне цене положило. Сва количина купљеног сена предата је постепено коме треба и остало је само, да купац остатак цене исплати. Купац и продавац оду у рат. Брат продавач тражио је од жене купчеве да положи остатак дуга, а кад жена није то хтела учинити не знајући каква погодба постоји, он са утрине

одвоји тридесет оваца купчевих и отера у своју шталу наводећи, да остатак дуга износи таман толико, колико вреде ове овце. Пошто су разни органи власти несагласни по овоме предмету, пита се: да ли је брат продавач могао овако поступити или не?

Одговор:

Овде постоји теретни уговор куповине и продаје — § 641. и 642. грађанског закона. Пошто је уговор делимично извршен, то се од извршења не може одустати, и купац је према томе дужан да плати остатак куповне цене — § 553. грађанског закона. Ако једна уговорна страна неће да испуни уговор својевољно, друга страна може је тужити суду, и тек кад издејствује судску пресуду о своме праву може, преко надлежне власти реалисати своје право — § 21. грађанског закона и § 13. и 462. грађанског судског поступка. Продавац односно његов брат није овако поступио, већ је сам без пресуде судске за наплату дуга одузео и присвојио туђе овце, што није смео учинити, јер се по § 195. кривичног закона казни затвором до два месеца онај, који, осим случаја дозвољене одбране, самовласним и недозвољеним начином своје право тражи или задовољење сам себи прибавља, у колко дело не би представљало кривицу теже природе. Према томе полицијска власт је дужна, да настане, да се помнуту жени одмах врате овце и да јој се заштита да, а да се продавац упути на стрпљење и на евентуалну парницу за осуду о остатку дуга.

* * *

Писар општине лепчинске актом од 25. марта ове године упутио је питање ове садржине:

Један писар општински, који је навршио три године писарске службе, а који је малолетан, жели да постане деловођа општински у ново-заузетим крајевима без положеног испита за општинског деловођу. Пита се: може ли то да буде?

Одговор:

По закону о општинама деловођа општински мора, поред других услова, имати и ове: 1. да је пунолетан, и 2. да је положио испит за деловођу (сем ако је био најмање три године деловођа или писар општински и то пре него што је ово законско наређење ступило у живот) — члан 114. поменутога закона. — Како дотични општински писар нема ни један од два овде изложена услова, то он не би могао бити општински деловођа у старим границама Србије пре него што постане пунолетан и пре него што положи испит за општинског деловођу. — Што се тиче постављења за општинског деловођу у ново-заузетим крајевима, ствар стоји овако: Уредба о Уређењу Ослобођених Крајева, коју је прописао Врховни Командант Војске 14. децембра 1912. године не предвиђа општинске деловође већ општинске писаре, и наређује, да ће њих постављати среска власт из редова одабраних грађана у општини, а где изискује нарочита потреба, да их

УН
И
В
Е
Р
З
И
Т
Е
Т
С
К
А
Б
И
Б
Л
И
О
Т
Е
К
А

може узети из реда способних људи из других општина, кад хоће да се настане у dotyчној општини. Ова уредба није прописала никакве услове за општинске писаре, али свакојако, с погледом на позитивне прописе законске, који важе у старим границама Србије, ови писари, који су у ствари општинске деловође, треба да буду пунолетни. Сем тога, све докле, док буде кандидат са положеним деловодским испитом, без сумње да ће они бити пре употребљени за општинске послове у ново-заузетим крајевима него они, који немају положени испит. — Удружење општинских деловођа подухватило се, да ново-заузете крајеве снабде исправним и квалификованим општинским писарима.

К.

надзорне власти, сматрајући, да изабрани може остати као председник пошто није кажњен лишењем звања на свагда и пошто није био осуђен на губитак грађанске части.

С погледом на поменуте две одлуке Државног Савета, на основу члана 148. закона о општинама учињен је предлог Државном Савету, да он реши разрешење од дужности овога председника, чије разрешење није хтео усвојити општински одбор. Државни Савет је нашао:

Да се захтев о разрешењу не може усвојити, јер председник општине Ж. С-ић, као што се види из извршне пресуде првостепеног суда од 4. марта 1909. године, није осуђен уз казну затвора и на губитак грађанске части, те у овом случају на њега не може бити примењен пропис члана 53. в. закона о општинама, према коме овај, који је осуђен и на губитак грађанске части, па је грађанску част повратио, не може за пет година од дана повраћаја грађанске части бити изабран за председника и часника општинског.

С тога је Државни Савет одбио захтев о разрешењу овога председника.

Ваља додати:

Државне надзорне власти треба да имају у виду, при оцени услова за општинске часнике, наређења из члана 53. в. закона о општинама, који гласи: „За председника, подпредседника, кметове и остале општинске часнике не могу бити изабрани они, који су редовним или дисциплинарним судом осуђивани за безчасна дела или за злочинства и преступе учињене из користољубља, као и за дела из § 112. кривичног закона док не прође пет година од дана, када су повратили грађанску част ...“

А.

СЛУЖБЕНЕ ОБЈАВЕ

ПОНОВНЕ ПОТЕРЕ

Марко Савић, осуђеник пожаревачког казненог завода, чију слику износимо, побегло

је још 4 јула 1907. године па јли до данас није ухваћен.

Родом је из Орашца среза поперског, округа подринског, стар 38 године, средњег стаза, црне косе, плавих бркова, очију жучкото-плавих; од особених знакова има: а) белегу од посеко-тине, рачвастог облика величине 3/1.5 см. на корену палца, страни спољашној; в) белегу од посеко-тине испуценог облика, величине 1.5 см. на првој фаланзи левог палца; с) белегу од посеко-тине неправилног облика величине 3/1.5 см. за 1.5 см. иза левога зглоба.

Акт Управе пожаревачког казненог завода Бр. 1823.

Маринко Драгутиновић, скитач, Циганин, осуђеник нишког казненог завода, чију слику износимо, побегло је још 17. августа 1912 год. па ни до данас није ухваћен.

Родом је из Бучмета, среза јабланичког, округа врањског, стар 35 год., стаза средњег, очију угаситих, косе и бркова црних; од особених знакова има на десној руци на трећем зглобу кажипрста брадавицу величине кукурузног зрна.

Акт Управе нишког казненог завода Бр. 2781.

Стојан Стаменковић, осуђеник пожаревачког казненог завода, чију слику износимо, побегло је још 30 августа 1908 године па ни до данас није ухваћен.

Родом је из села Копривнице среза нишког, стар 27 године, средњег раста, очију жуто-зелених, косе црне, малих бркова, брија се.

Акт Управе пожаревачког казненог завода Бр. 210.

ПОТЕРЕ

Бислам Метовић, колар из Оглита, среза гиљанског, одговора за дело хотомичног убиства, налази се у бегству.

Лични опис непознат.

Денеша начелника среза прешевског Бр. 1547.

Карло — Јохан — Јаханзон — Хеден, банкарски чиновник из Штокхолма, извршио је проверу, налази се у бегству.

Стар је 35 год., средњег раста, добро раз-

ОДЛУКЕ ДРЖАВНОГ САВЕТА, КАСАЦИОНОГ СУДА, И ВИШИХ ВЛАСТИ

Један случај оцене услова за положај председника општинског.

У општини в. вршен је избор председника општинског на дан 29. априла 1912. године, и за председника буде изабран Ж. С-ић. По жалби једнога гласача Државни Савет је решењем својим № 4896. од 30. маја 1912. године на основу члана 170. закона о општинама решио, да се поменути избор поништи, пошто је нашао, да избор не може остати у снази с тога, што је утврђено да је изабрани председник Ж. С-ић био осуђиван за дело из § 112. у вези са § 132. кривичног закона, те према пропису члана 53. в. закона о општинама не може бити председник општински.

За то је понова вршен избор председника у тој општини на дан 15. јула 1912. године. И овога пута био је кандидат за председника исти Ж. С-ић, који је опет био изабран. По жалби приватног лица противу овог избора Државни Савет је одлуком својом № 6395. од 23. августа 1912. године на основу четврте алинеје члана 170. закона о општинама одбацио ову жалбу као поднесену од ненадлежног лица и акта нерасмотрена вратио, скрећући пажњу надзорној власти на дужност да оцени, да ли изабрани председник по члану 53. в. закона о општинама, као раније судом осуђиван, може остати на томе положају.

Према оваквом стању ствари надзорна државна власт размотрила је односна акта и наша, да је Ж. С-ић поротном пресудом првостепеног суда од 4. марта 1909. године, коју је одобрио Касациони Суд решењем од 3 априла 1909. године, осуђен био за дело из § 112 у вези са § 132. кривичног закона на месец дана затвора, што се противправно служно општинским новцем као ранији председник општински, — па је на основу члана 53. в., 121., 122., и 148. закона о општинама учинила образложени предлог општинском одбору, да председника уклони са дужности, пошто од дана поменуте осуде није протекло пет година. Општински одбор није хтео усвојити овај предлог

вијен, лица пуна и бледа, косе смеђе, очију плавих, оштра погледа, озбиљна изгледа; у

плавом оделу и отворено грао иберцигеру, а на глави има црн пешир. Говори само шведски.

Акт Управе града Београда Бр. 8330.

Велимир В. Ђ. Ђорђевић, тежак из Секурича, притвореник начелника среза левачког, који одговара за опасну крађу, налази се у бегству.

Стар је 20 година, неразвијен, сувољав, прномањаст, без браде и бркова, у сељачком сукненом оделу, и на глави има шубару, а на ногама опанке.

Депеша начелника среза левачког Бр. 2273.

КРАЂА СТОКЕ

Нопознати укради су две кобиле Миленији Констандиновића, из Вел. Моштанице; једна је кобила плаке доратасте, на челу цветаста, стара

7 год., са исеченим репом; друга је мрко доратаста, исечена репа, матора 6 год.

Депеша начелника среза пољавског округа београдског Бр. 2979.

МАНГУП СТОКА

На ади «Циганлији» ухваћено је једно јуне, старо годину дана, женско, плаке сиве.

Акт комесара чукарничке полиције Бр. 817.

ТРАЖИ СЕ

Даница ж. Михаила Стојиљковића, из Роме, отумарала је од своје куће незнано где.

Лични опис: очи црне, обрве црне, коса црна и у опште прномањаста, у лицу лепа, крупна и пуна, стара 19 год.; од одела има на себи: на глави сељачка марама и копња, жакет суре боје, сукња сељачка црне боје са шарамма а на ногама сељачке чарапе и опанке.

Депеша начелника среза подунавског Бр. 2913.

ОБЈАВА

Милош Јаковљевић, из Бруснице, који је код првостепеног Горњо-Милановачког суда био у притвору због убиства своје матере, побегло је 22 децембра прошле год. из судског

притвора и одметнуо се испод власти у намери да чини кажњива дела.

На основу чл. 9. закона о јавној безбедности, начелство округа Рудничког овим позива Милоша, да се у року од *двадесет дана*, рачунајући од дана кад ова објава изиђе у «Српским новинама», преда најближој полицијској власти или најближем првостепеном суду. Ако ово не би у остављеном року учинио, начелство ће га огласити за хајдука и свакоме ће бити слободно убити га.

Лични опис: стар 30 година, мало више од средње висине, развијен, главе округле, очију тамно-граорастих, носа неправилног, бркова смеђих кратких и ретких, косе смеђе, горња усна му је расечена и мало нависше повијена, у лицу бео. Кад је побегао имао је на себи панталоне од штофа са уздужним пругама цимет-боје, плав копоран са гајтанима, закрпљен на рукавима зеленом чојом; носио је браун пешир, потковане опанке са кајишевима и кукицама од пиклених петпараца.

Из канцеларије начелства округа Рудничког 29 марта 1913 год. у Горњем Милановцу Бр. 1364.

НА ЗНАЊЕ

Комилети «Полицијског Гласника» за 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911 и 1912 год., у елегантном тврдом повезу, могу се добити у уредништву по цену од 20 динара за једну годину. Комилети у меком повезу за ове исте године могу се добити по цену од 15 дин. за једну год., или сви укупно за 80 динара.

КЊИЖЕВНИ ОГЛАС

Књига:

„ПОУКЕ И ОБАВЕШТЕЊА“

готова је, и може се добити у свима београдским књижарама и код експедитора Полицијског Гласника.

Цена је 8 динара.

Претплатницима послаће се на доплату кад пошаљу своје тачне адресе и јаве пошту, преко које треба послати књигу.

Лица и општине, које су положили претплату средним властима, могу наплатно положити код истих по 3 динара и чим новац буде примљен, послаће се књига.

Димитрије С. Калајрић

окружни начелник.